

Iespējas darīt labu

Prezidents Henrijs B. Airings
pirmais padomnieks Augstākajā Prezidijā

Mani dārgie brāļi un māsas, mana vēstījuma mērķis ir godināt un cildināt to, ko Tas Kungs ir darījis un dara, kalpojot Saviem nabadzīgajiem un trūcīgajiem bērniem uz Zemes. Viņš mīl Savus grūtībās nonākušos bērnus, kā arī tos, kas vēlas palīdzēt. Un Viņš ir nodrošinājis, lai svētītu gan tos, kuriem nepieciešama palīdzība, gan tos, kuri to sniedz.

Mūsu Debesu Tēvs dzird Savu bērnu lūgšanas visā pasaulē, kuri lūdz pārtiku, ko ēst, apģērbu, ar ko apsegt savus ķermeņus, un cieņu, ko sniegtu iespēja pašiem sevi apgādāt. Viņš ir dzirdējis šos lūgumus, kopš Viņš radīja vīriešus un sievietes uz Zemes.

Jūs uzzināt par šīm vajadzībām gan tur, kur jūs dzīvojat, gan no visas pasaules. Jūsu sirds bieži vien ir pilna līdzjūtības. Kad jūs satiekat kādu, kuram ir grūtības atrast darbu, jūs izjūtat vēlmi palīdzēt. Jūs to izjūtat, kad ieejat kādas atraitnes mājās un redzat, ka viņai nav pārtikas. Jūs to izjūtat, kad redzat raudošu bērnu fotogrāfijas, kuri sēž savas mājas gruvešos, ko iznīcinājusi zemestrīce vai ugunsgrēks.

Tā kā Tas Kungs dzird viņu raudas un sajūt jūsu dziļo līdzjūtību pret viņiem, Viņš jau no laika sākuma ir nodrošinājis Saviem mācekļiem iespējas, kā palīdzēt. Viņš ir aicinājis Savus bērnus ziedot savu laiku, savus līdzekļus un pašus sevi pievienoties Viņam, kalpojot citiem.

Viņa palīdzības veids reizēm tiek saukts par dzīvošanu pēc ziedošanās likuma. Citā laika periodā Viņa veids tika saukts par Apvienoto ordeni. Mūsdienās tas tiek saukts par Baznīcas labklājības programmu.

Nosaukumi un darbību elementi ir mainīgi, pielāgojoties cilvēku vajadzībām un apstākļiem. Taču vienmēr Tas Kungs, lai palīdzētu laicīgās grūtībās nonākušajiem, mudina cilvēkus, kuri mīlestībā velta sevi un to, kas tiem pieder, Dievam un Viņa darbam.

Viņš mūs ir aicinājis un pavēlējis piedalīties Viņa darbā, lai atbalstītu grūtībās nonākušos. Mēs noslēdzam derību to darīt kristīšanas ūdeņos un Dieva svētajos tempļos. Mēs atjaunojam derību svētdienās, kad pieņemam Svēto Vakarēdienu.

Šodien mans mērķis ir aprakstīt dažas no iespējām, ko Viņš mums ir sagādājis, lai palīdzētu grūtībās nonākušajiem. Es nevaru pārrunāt visu šajā īsajā, mums kopā atvēlētajā laikā. Es ceru atjaunot un stiprināt jūsu apņemšanos rīkoties.

Ir garīgā dziesma par Tā Kunga aicinājumu veikt šo darbu, ko es esmu dziedājis, kopš biju mazs zēns. Bērībā es vairāk uzmanības pievērsu priecīgajai melodijai, nevis vārdu spēkam. Es lūdzu, lai jūs šodien savās sirdīs sajustu dziesmas vārdus. Ieklausīsimies atkal tās vārdos:

Vai esmu šodien izdarījis pasaulē ko labu?

Vai esmu palīdzējis kādam, kam ir vajadzība?
Vai esmu uzmundrinājis nomākto un iepriecinājis kādu?
Ja nē, tad tiešām esmu cietis neveiksmi.
Vai kāda cilvēka nasta ir kļuvusi vieglāka šodien,
Jo es vēlējos tajā dalīties?
Vai slimajiem un nogurušajiem tika palīdzēts?
Kad viņiem vajadzēja manu palīdzību, vai es palīdzēju?
Tad mosties un dari ko labu,
Nevis tikai sapņo par mājvietu debesīs.
Laba darīšana ir bauda, neizmērojams prieks,
Pienākuma un mīlestības svētība.¹

Tas Kungs regulāri sūta modinātājsignālus mums visiem. Reizēm tā var būt pēkšņa līdzjūtības sajūta pret kādu grūtībās nonākušo. Tēvs to varētu būt sajutis, redzot savu bērnu nokrītam un nobrāžam celi. Māte to varētu būt sajutusi, dzirdot naktī sava bērna izmisīgu raudāšanu. Dēls vai meita varētu būt izjutis līdzjūtību pret kādu, kurš skolā izskatījās bēdīgs vai nobijies.

Visus no mums ir pārņēmušas līdzjūtības sajūtas pret citiem, kurus mēs pat nepazīstam. Piemēram, kad jūs dzirdējāt ziņojumus par cunami Klusajā okeānā pēc zemestrīces Japānā, jūs sajūtāt raizes par tiem, kuri varētu būt ievainoti.

Līdzjūtību izjuta tūkstošiem no jums, kuri uzzināja par plūdiem Kvīnslendā, Austrālijā. Ziņās lielākoties tika minēts aptuvenais grūtībās nonākušo skaits. Taču daudzi no jums izjuta cilvēku sāpes. Uz šo modinātājsignālu atsaucās vairāk nekā 1500 Baznīcas locekļu Austrālijā, kuri brīvprātīgi devās palīdzēt un sniegt atbalstu.

Savas līdzjūtības sajūtas viņi vērsa lēmumā rīkoties atbilstoši savām derībām. Es esmu redzējis svētības, ko saņem grūtībās nonācis cilvēks, kurš saņem palīdzību, un cilvēks, kurš izmanto iespēju to sniegt.

Gudri vecāki katrā cita cilvēka vajadzībā saskata iespēju svētībām savu dēlu un meitu dzīvē. Nesen kādi trīs bērni atnesa traukus ar garšīgām vakariņām pie mūsu mājas durvīm. Viņu vecāki zināja, ka mums nepieciešama palīdzība, un iesaistīja savus bērnus iespējā mums kalpot.

Šie vecāki svētīja mūsu ģimeni ar savu dāsno kalpošanu. Izvēloties došanā iesaistīt savus bērnus, viņi nodrošināja svētības saviem nākamajiem mazbērniem. Bērnu smaidi, kad viņi devās prom no mūsu mājas, sniedza man šo pārliecību, ka tas tā notiks. Viņi stāstīs saviem bērniem par prieku, ko viņi izjuta, laipni kalpojot Tam Kungam. Es atminos šo kluso gandarījuma izjūtu, kad es bērniībā kādam kaimiņam ravēju nezāles, ko man bija palūdzis izdarīt mans tēvs. Kad vien es tieku aicināts būt par devēju, es atceros un ticu garīgās dziesmas vārdiem: „Salds ir tas darbs, mans ķēniņš, Dievs.”²

Es zinu, ka šie dziesmas vārdi tika sarakstīti, lai atklātu prieku par Tā Kunga pielūgšanu Sabatā. Taču šie bērni pie mūsu durvīm tajā darbdienu vakarā sajuta prieku par Tā Kunga darba veikšanu. Un viņu vecāki saskatīja iespēju darīt labu un viest šo prieku daudzās paaudzēs.

Tas Kungs, lai rūpētos par grūtībās nonākušajiem, vecākiem sniedz vēl vienu iespēju, lai svētītu savus bērnus. To es kādu svētdienu redzēju sanāksmju namā. Kāds mazs bērns bīskapam pasniedza aploksni, kad viņš pirms dievkalpojuma ienāca sanāksmju telpā.

Es pazinu šo ģimeni un bērnu. Ģimene bija nesen kā uzzinājusi par kādu grūtībās nonākušu bīskapijas locekli. Bērna tēvs, ieliekot aploksnē dāsnāku gavēņa ziedojumu kā parasti, bērnam teica kaut ko tamlīdzīgu: „Mēs šodien gavējām un lūdzām par grūtībās nonākušajiem. Lūdzu, iedod šo aploksni bīskapam no mums. Es zinu, ka viņš to iedos kādam, kam ir lielākas vajadzības nekā mums.”

Izsalkuma vietā, kas bija tajā svētdienā, zēns šo dienu atcerēsies ar patīkamu sajūtu. Es varēju noprast no viņa smaida un tā, cik cieši viņš turēja aploksni, ka viņš izjuta sava tēva izrādīto, lielo uzticību nodot ģimenes ziedojumu trūcīgajiem. Viņš atcerēsies šo dienu, kad viņš būs diakons un, iespējams, mūžīgi.

Tādu pat laimi es redzēju cilvēku sejās, kuri Tā Kunga labā pirms daudziem gadiem palīdzēja ļaudīm Aidaho. 1976. gada 5. jūnijā sagruva Teton kalnu aizsprosts. Tika nogalināti vienpadsmit cilvēki. Tūkstošiem cilvēku bija jāpamet savas mājas dažu stundu laikā. Dažas mājas tika aizskalotas. Un simtiem māju varēja atjaunot tikai ar pūlēm un līdzekļiem, kuru to īpašniekiem nebija.

Tie, kuri dzirdēja par šo traģēdiju, izjuta līdzjūtību un sajuta aicinājumu darīt labu. Kaimiņi, bīskapi, Palīdzības biedrības prezidentes, kvorumu vadītāji, mājskolotāji un apmeklējošās māsas atstāja mājas un darbus, lai dotos tīrīt citu cilvēku applūdušās mājas.

Kāds pāris pēc atvaļinājuma tieši pēc plūdiem atgriezās Reksburgā. Viņi nedevās apskatīt savu māju. Tā vietā viņi devās pie sava bīskapa, lai prasītu, kā viņi varētu palīdzēt. Viņš aizsūtīja viņus pie kādas grūtībās nonākušas ģimenes.

Pēc dažām dienām viņi devās apskatīt vietu, kur bija viņu māja. Tās vairs nebija, jo bija aizskalota plūdos. Viņi devās atpakaļ pie bīskapa un vaicāja: „Ko jūs tagad vēlētos, lai mēs darām?”

Lai kur jūs dzīvotu, jūs esat pieredzējuši šo līdzjūtības brīnumu pārvēršamies nesavtīgā rīcībā. Tā var nebūt tikai atsaukšanās uz lielu dabas katastrofu. Es esmu to redzējis priesterības kvorumā, kur kāds brālis pieceļas, lai raksturotu kāda vīrieša vai sievietes vajadzības, kurš vai kura meklē darba iespējas, lai nodrošinātu sevi un savu ģimeni. Es telpā varēju sajūst līdzjūtību, un daži nosauca cilvēku vārdus, kuri varētu nodarbināt šo cilvēku, kuram bija nepieciešams darbs.

Tas, kas notika tajā priesterības kvorumā un kas notika applūdušajās mājās Aidaho, ir Tā Kunga izpausme, kā palīdzēt tiem, kuri nonākuši lielās grūtībās, kļūt pašpalāvējiem. Mēs izjūtam līdzjūtību, un mēs zinām, kā rīkoties Tā Kunga vadībā, lai palīdzētu.

Šogad mēs svinam Baznīcas labklājības programmas 75. gadadienu. Tā tika uzsākta, lai apmierinātu to cilvēku vajadzības, kuri bija zaudējuši darbu, saimniecības un pat mājas, laikā, kas pazīstams kā „Lielā depresija”.

Debesu Tēva bērniem ir atkal lielas laicīgās vajadzības mūsdienās, tāpat kā tās bijušas un būs visos laikos. Baznīcas labklājības programmas pamatprincipi nav tikai vienam laikmetam vai vienai vietai. Tie ir domāti visiem laikmetiem un visām vietām.

Šie principi ir garīgi un mūžīgi. Tādēļ to izpratne un nostiprināšana mūsu sirdīs padarīs iespējamu mums saskatīt un izmantot iespējas palīdzēt, kad vien un kur vien Tas Kungs mūs aicinās.

Lūk, daži principi, kas ir vadījuši mani, kad es vēlējos palīdzēt Tā Kunga vadībā un kad man palīdzēja citi cilvēki.

Pirmais — ikviens ir laimīgāks un izjūt lielāku pašcieņu, kad spēj parūpēties par sevi un savu ģimeni un tad sniedzas, lai parūpētos par citiem. Es esmu pateicīgs cilvēkiem, kuri ir palīdzējuši manās vajadzībās. Un es esmu vēl pateicīgāks tiem cilvēkiem, kuri gadu gaitā man ir palīdzējuši kļūt pašpalāvīgam. Un vispateicīgākais es esmu tiem cilvēkiem, kuri man ir parādījuši, kā lietot daļu atlikuma, lai palīdzētu citiem.

Es esmu iemācījies, ka veids, kā iegūt atlikumu, ir tērēt mazāk, nekā es nopelnu. Izmantojot šo atlikumu, es esmu spējis mācīties, ka dot patiešām ir labāk nekā saņemt. Tas daļēji ir tāpēc, ka tad, kad mēs sniedzam palīdzību Tā Kunga vadībā, Viņš mūs svētī.

Prezidents Marions G. Romnijs par labklājības darbu teica: „Jūs nevarat kļūt nabagi šajā darbā.” Un tad viņš citēja savu misijas prezidentu, Melvinu Dž. Balardu: „Ja cilvēks Tam Kungam dod maizes garoziņu, viņš atpakaļ saņems maizes kukuli.”³

Es esmu atklājis, ka tas ir piepildījies manā dzīvē. Kad es esmu dāsns pret grūtībās nonākušiem Debesu Tēva bērniem, Viņš ir dāsns pret mani.

Otrs evaņģēlija princips, kas man ir bijis ceļvedis labklājības darbā, ir vienotības spēks un svētība. Kad mēs savienojam savas rokas, lai kalpotu grūtībās nonākušiem cilvēkiem, Tas Kungs savieno mūsu sirdis. Prezidents Dž. Rūbens Klārks, jaunākais, to izteica šādi: „Šī došana ... iespējams, ir sniegusi vislielāko brālības sajūtu, kad vīri ar dažādu izglītību un nodarbošanos strādāja līdzās Labklājības dārzā vai pie cita projekta.”⁴

Šo pieaugošo brālības izjūtu sajūt gan saņēmējs, gan devējs. Līdz pat šai dienai tas vīrs, ar kuru kopā es tīrīju dubļus no viņa applūdušās mājas Reksburgā, izjūt ar mani ciešu saikni. Un viņš sajūt lielāku pašcieņu, ka darīja visu iespējamo savā un savas ģimenes labā. Ja mēs strādātu katrs atsevišķi, mēs abi būtu zaudējuši šo garīgo svētību.

Tas vada uz trešo rīcības principu labklājības darbā — iesaistiet šajā darbā savu ģimeni, lai viņi varētu mācīties rūpēties cits par citu, kā viņi rūpējas par citiem. Jūsu dēli un meitas, kuri strādā kopā ar jums, lai kalpotu citiem grūtībās nonākušajiem, visdrīzāk palīdzēs viens otram, kad paši nonāks grūtībās.

Ceturto vērtīgo Baznīcas labklājības principu es apguvu, kad biju bīskaps. To apguvu, rīkojoties atbilstoši Rakstu pavēlei uzmeklēt trūcīgos. Bīskapa pienākums ir atrast un sniegt palīdzību tiem, kuriem pēc visa, ko viņi un viņu ģimenes var darīt, aizvien ir vajadzīga palīdzība. Es atklāju, ka Tas Kungs sūta Svēto Garu, lai padarītu iespējamus vārdus — „meklējiet, tad jūs atradīsiet”⁵ attiecībā uz rūpēm par trūcīgajiem, tāpat kā tas ir attiecībā uz patiesības atrašanu. Taču vēl es iemācījos šajos meklējumos iesaistīt Palīdzības biedrības prezidentus. Viņa var saņemt atklāsmi pirms jums.

Dažiem no jums būs nepieciešama šī iedvesma turpmākajos mēnešos. Lai pieminētu Baznīcas labklājības programmas 75. gadadienu, Baznīcas locekļi visā pasaulē tiks aicināti piedalīties „Kalpošanas dienā”. Vadītāji un Baznīcas locekļi, plānojot projektus, tieksies pēc atklāsmes.

Es piedāvāju trīs ieteikumus jūsu kalpošanas projekta plānošanai.

Pirmais — garīgi sagatavojiet sevi un tos, kurus jūs vadāt. Vienīgi tad, ja Glābēja Izpirkšana ir mīkstinājusi sirdis, jūs spēsit skaidri saskatīt projekta mērķi — svētīt Debesu Tēva bērnu dzīvi gan garīgi, gan laicīgi.

Mans otrais ieteikums ir izvēlēties cilvēkus, savas kalpošanas saņēmējus, Baznīcā vai sabiedrībā, kuru vajadzības aizkustinās to cilvēku sirdis, kuri sniegs šo kalpošanu. Cilvēki, kuriem jūs kalposit, sajūtīs jūsu mīlestību. Tā, kā apsolīts dziesmā, viņus iepriecinās vairāk nekā tikai viņu laicīgo vajadzību apmierināšana.

Mans pēdējais ieteikums ir plānojot izmantot ģimeņu, kvorumu, palīgorganizāciju un cilvēku spēku, kurus jūs pazīstat savā apkārtnē. Vienotības sajūta vairo kalpošanas vērtību, ko jūs sniegsit. Un šī vienotības sajūta ģimenēs, Baznīcā un sabiedrībā pieaugs un kļūs par paliekošu mantojumu vēl ilgi pēc tam, kad projekts būs beidzies.

Šī man ir iespēja pateikt jums, cik augsti es jūs vērtēju. Tiekoties ar cilvēkiem visā pasaulē, es esmu saņēmis pateicību no tiem, kuriem jūs esat palīdzējuši ar savu mīlestības pilno kalpošanu Tam Kungam.

Jūs sajūtāt, kā viņus uzmundrināt, kad palīdzējāt Tā Kunga vadībā. Jūs un jums līdzīgie, pazemīgie Glābēja mācekļi, esat ļāvuši savai „maizei” iet pār plašo jūru, un cilvēki, kuriem jūs esat palīdzējuši, ir centušies dot man pretī pateicības klaipu.

To pašu pateicības izpausmi es saņemu no cilvēkiem, kuri ir strādājuši kopā ar jums. Es atceros kādu reizi, kad stāvēju blakus prezidentam Ezram Taftam Bensonam. Mēs runājām par labklājības kalpošanu Tā Kunga Baznīcā. Viņš mani pārsteidza ar savu jauneklīgo enerģiju, kad viņš, pavicinot savu roku, teica: „Es mīlu šo darbu, un tas ir darbs!”

Mācītāja vārdā es paužu pateicību par jūsu darbu, kalpojot mūsu Debesu Tēva bērniem. Viņš jūs pazīst, un Viņš redz jūsu pūliņus, uzcītību un upurus. Es lūdzu, lai Viņš jums dāvātu svētību — redzēt sava darba augļus to cilvēku laimē, kuriem jūs esat palīdzējuši Tā Kunga uzdevumā.

Es zinu, ka Dievs Tēvs dzīvo un dzird mūsu lūgšanas. Es zinu, ka Jēzus ir Kristus. Jūs un tie, kuriem jūs kalpojat, varat tikt attīrīti un stiprināti, kalpojot Viņam un turot Viņa baušļus. Mēs ar Svētā Gara spēku varam zināt, ka Džozefs Smits bija Dieva pravietis, kurš atjaunoja šo patieso un dzīvo Baznīcu. Es liecinu, ka prezidents Tomass S. Monsons ir Dieva dzīvais pravietis. Viņš ir izcils paraugs tam, ko darīja Tas Kungs, kurš gāja apkārt, labu darīdams. Es lūdzu, lai mēs izmantotu savas iespējas pacelt gurdenās rokas un stiprināt nespēcīgos ceļus.⁶ Jēzus Kristus svētajā Vārdā, āmen.

Atsauces

1. „Have I Done Any Good?” *Hymns*, Nr. 223.
2. Skat. „Salds ir tas darbs”, *Baznīcas dziesmas*, 13. lpp.
3. Marions G. Romnijs, „Welfare Services: The Savior’s Program,” *Ensign*, 1980. g. nov., 93. lpp.
4. Dž. Rūbens Klārks, jaunākais, *Conference Report*, 1943. g. apr., 13. lpp.
5. Skat. Mateja 7:7–8; Lūkas 11:9–10; 3. Nefijs 14:7–8.
6. Skat. Mācība un Derības 81:5.